

РЕШЕНИЕ

№ 159

гр. Дряново, 23.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ДРЯНОВО в публично заседание на двадесет и осми ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мариета Спасова

при участието на секретаря Гергана Генева
като разгледа докладваното от Мариета Спасова Гражданско дело №
20224220100383 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното :

Предявени са искове по реда на чл. 422, ал. 1, вр. чл. 415, ал. 1, т. 2 и т. 3 и ал. 3 от ГПК.

Ищецът “Еос матрикс” ЕООД основава исковата си претенция на обстоятелството, че на 01.02.2008г. бил сключен Договор за издаване и обслужване на кредитни карти с револвиращ кредит между „Банка ДСК“ ЕАД и ответника М. И. Ю., по силата на който кредиторът отпуснал на длъжника кредитен лимит в размер на 2000 лв. Посочват, че поради нередовното обслужване на кредита банката уведомила длъжника с писмо изх. № 22-10-06/ 102 от 12.04.2010г., че кредитът бил обявен за предсрочно изискуем към дата 20.07.2009г.

Твърдят, че на 10.03.2017г. бил сключен договор за продажба и прехвърляне на вземания (цесия) между „Банка ДСК“ ЕАД и „ОТП Факторинг“ ЕАД, по силата на който задължението на ответника, произтичащо от Договор за издаване и обслужване на кредитни карти с револвиращ кредит от 01.02.2008г. било изкупено от последното дружество. Впоследствие на 28.09.2018г. бил сключен договор за продажба и прехвърляне на вземания (цесия) между „ОТП Факторинг“ ЕАД и „Еос матрикс“ ЕООД, по силата на който задължението на ответника било изкупено от ищцовото дружество. Поради непредприемане от страна на ответника на действия по доброволно изпълнение на задължението и с оглед факта, че претендираните с исковата молба

задължения били изцяло падежирали, към настоящия момент били станали изцяло изискуеми, което пораждало правния им интерес от предявяване на вземанията по погасителни вноски с настъпил падеж.

Посочват, че „Банка ДСК“ ЕАД подали заявление по чл. 417 ГПК, по което било образувано ч. гр. дело № 252/ 2011г. по описа на съда. По същото била издадена заповед за изпълнение и изпълнителен лист от 25.05.2011г. по силата на сключените договори за продажба на вземания ищецът придобил едно ликвидно и изискуемо парично вземане, поради което се явявал кредитор на ответника и бил легитимиран да предяви настоящия иск. Молят съда да постанови решение, с което да признае за установено, че ответника М. И. Ю. дължи на „Еос матрикс“ ЕООД сумата 2 000 лв. - главница, сумата 1 080,67 лв. – лихва за периода от 20.07.2009 г. до 19.05.2011 г., и сумата 294,03 лв. – разноски по ч. гр. дело № 252/ 2011г. съобразно издаден изпълнителен лист, посочени в заповедта за изпълнение и изпълнителен лист по ч. гр. дело № 252/ 2011г. по описа на съда, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението по чл. 417 от ГПК в съда до окончателното изплащане на сумата. Претендират разноски.

В дадения от съда срок е постъпил отговор от ответника чрез адв. Р. И. от АК - Габрово. В същия се твърди, че предявеният иск бил недопустим, тъй като кредиторът „Банка ДСК“ ЕАД имал издаден изпълнителен лист по ч. гр. дело № 252/ 2011г. на Районен съд Дряново. вземането вече било присъдени с акт със сила на присъдено нещо по чл. 299 от ГПК, поради което производството следвало да бъде прекратено.

На следващо място счита, че предявеният иск е неоснователен поради изтекла погасителна давност, каквото възражение прави. Моли съда да отхвърли иска и да му присъди разноски.

По направеното възражение за недопустимост на производството съдът се е произнесъл с определение от 31.10.2022г., като е приел, че същото е неоснователно. В допълнение относно допустимостта на производството следва да се посочи, че съгласно т. 10б от Тълкувателно решение № 4/ 2013г. на ОСГТК на ВКС при частно правоприемство при прехвърляне на вземането чрез договор за цесия, настъпило в периода след издаване на заповедта за изпълнение до предявяване на иска по чл. 422 от ГПК, легитимиран да участва в производството по установителния иск е цедентът, с приложение на нормата на чл. 226 ГПК. Изрично е посочено обаче, че легитимиран да предяви иска е и цесионерът, ако е спазил срока по чл. 415, ал. 4 от ГПК. Последното разрешение, задължително за всички съдилища, е приложимо и в хипотезата на издадена заповед за изпълнение въз основа на извлечение от счетоводни книги, с които се установява вземане на банка, какъвто е настоящия случай. Нито в мотивите, нито в диспозитива на този акт на нормативно тълкуване са посочени изключения от постановките във връзка с активната процесуалноправна легитимация на цесионера да

установи съществуването на вземането, предмет на издадена, на основание чл. 417, т. 2 от ГПК заповед за изпълнение в полза на банката(цедент), след като прехвърлянето на вземането е осъществено след издаване на заповедта за изпълнение, но преди завеждане на специалния установителен иск. Единственото условие е цесионерът да е спазил срока за предявяване на иска, така както е регламентиран в чл. 415, ал. 4 от ГПК, независимо от обстоятелството, че указанието на заповедния съд за предявяването му, е съобщено на банката – заявител. В този смисъл определение № 665/ 04.11.2019 г. по ч. търг. дело № 2390/2019 г., II т. о., ВКС, постановено по реда на чл. 274, ал. 3 НПК.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства с оглед разпоредбата на чл. 235 от ГПК, приема за установено от фактическа страна следното:

От приложеното ч. гр. дело № 252/ 2011г. по описа на съда се установява, че по заявление на „Банка ДСК” АД, гр. София против ответника М. И. Ю. е издадена заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 ГПК № 273/ 25.05.2011 г., като е разпоредено да заплати сумата 2 000 лева, ведно със законната лихва върху главницата от 20.05.2011 г. до изплащане на вземането, както и сумата 1 080,67 лева – лихва за периода от 20.07.2009 г. до 19.05.2011 г., както и сумата 61,61 лева – разноси по делото, включващи внесена държавна такса, както и сумата 232,42 лева – юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 8 от ГПК.

В срока по чл. 415, ал. 1 от ГПК по делото е депозирано възражение от ответника М. Ю. на основание чл. 414 ГПК. С определение от 17.08.2022г. съдът е дал указания на заявителя да предяви иск за установяване на вземанията си.

В срока по чл. 415, ал. 1 ГПК ищецът „Еос матрикс“ ЕООД е предявил срещу ответника настоящият иск за установяване на вземането му по заповедта за изпълнение.

Не е спорно по делото, че на 01.02.2008 г. между “Банка ДСК” АД и ответника Ю., като кредитополучател, б и л сключен Договор за издаване и обслужване на кредитни карти с револвиращ кредит, по силата на който дружеството отпуснало на ответника кредит в размер на 2000 лв.

По делото е представена покана – уведомление от „Банка ДСК“ АД изх. № 22-10-06/ 12.09.2010г., от която е видно, че ответникът е бил уведомен, че към 06.04.2010г. дължи сумата 2563,56 лв., която представлявала 2000 лв. изискуема главница и 563,56 лв. дължими, просрочени, санкциониращи лихви и заемни такси. Същият е поканен в 14 – дневен срок да погаси доброволно задължението си по кредита. Уведомен е, че в случай, че не плати в посочения срок, банката ще пристъпи към принудително събиране на всички свои вземания по съдебен ред. От представеното известие за доставяне е видно, че ответникът е получил поканата лично

на 14.04.2010г.

От приетия като доказателство по делото договор за продажба и прехвърляне на вземания (цесия) от 10.03.2017г., сключен между „ДСК“ ЕАД и „ОТП Факторинг“ ЕАД и приложение към него е видно, че задължението на ответника по договор от 01.02.2008г. било изкупено от „ОТП Факторинг“ ЕАД. С последва договор за продажба и прехвърляне на вземания (цесия) от 28.09.2018г. задължението било изкупено от ищцовото дружество „Еос матрикс“ ЕООД.

В ч. гр. дело № 252/ 2011г. се съдържа покана за доброволно изпълнение по изп. дело № 20227350400572 по описа на ЧСИ И. И., рег. № 735 на КЧСИ, която е била получена лично от ответника на 15.07.2022г.

При така установената фактическа обстановка съдът приема следното от правна страна:

Предявени са обективно кумулативно съединени иски по реда на чл. 422 във вр. с чл. 415 ГПК.

От събраните по делото доказателства безспорно се установи, а и по същество не се оспорва от ответника, че на 01.02.2008 г. между последния и „Банка ДСК“ ЕАД бил сключен договор за издаване и обслужване на кредитни карти с револвиращ кредит, по силата на който банката му предоставила кредит в размер на 2000лв. Не се спори по делото, че поради неизпълнение на задълженията на ответника кредитът бил обявен за предсрочно изискуем на 20.07.2009г. Видно от приетите по делото доказателства – договори за цесия с приложения, е налице валидно прехвърляне на вземанията по процесния договор за кредит, като това не се оспорва изрично от ответника. С връчване на препис от исквата молба ответникът се счита уведомен за прехвърляне на вземанията.

Ответникът е направил възражение за изтекла погасителна давност. В случая следва да се посочи, че по отношение на вземанията по договори за кредит е приложим общият петгодишен давностен срок по чл. 110 от ЗЗД. В този смисъл решение № 28/ 05.04.2012г. по гр. дело № 523/ 2011г., III гр. отделение на ВКС. При договора за заем е налице неделимо плащане и договореното връщане на заема на погасителни вноски не превръща договора в такъв за периодични платежи, а представлява частични плащания по договора. По отношение на лихвата се прилага тригодишната погасителна давност на основание чл. 111, б. „в” от ГПК поради периодичния характер на вземането.

В настоящия случай заявлението за издаване на заповед за незабавно изпълнение е подадено на 20.05.2011г., а заповедта за незабавно изпълнение и изпълнителния лист са издадени на 25.05.2011г. Изпълнителният лист и заповедта са получени от представител на банката (юрисконсулт Д. М.) на 28.06.2011г. Изпълнителното дело е образувано на 14.07.2022г., когато е издадена поканата за доброволно изпълнение.

Същата е получена от ответника на 20.07.2022г. Възражението по чл. 414 ГПК е депозирано в съда на 04.08.2022г., а исковата молба по настоящото дело – на 03.10.2022 г. При тези данни съдът намира, че петгодишната погасителна давност относно вземането за главницата е изтекла на 20.07.2014 г., а за лихвата на 20.07.2012г. Съдът съобрази, че заявлението за издаване на заповед за изпълнение въз основа на документ по чл. 417 ГПК не прекъсва давността, а предприемането на действия по образуването на изпълнително производство и връчване на заповедта на длъжника е станало повече от десет години след издаването ѝ, т. е. при наличие на бездействие на кредитора в посочения период. В тази хипотеза, макар исковата молба за установяване съществуването на вземането да е предявена в срока по чл. 415 ГПК, тя не може да прекъсне вече изтекла погасителна давност. Погасяването на вземанията, предмет на заповедта за незабавно изпълнение от 25.05.2011 г., в периода преди образуването на изпълнителното производство, съставлява факт с правно значение, чието съобразяване води до извод за несъществуване на спорното вземане. От страна на ищеца не са ангажирани доказателства относно спиране и прекъсване на давността в процесния период. Поради което предявеният установителен иск се явява неоснователен.

С оглед изхода на делото и на основание чл. 78, ал. 3 ГПК на ответника следва да бъдат присъдени направените разноски в общ размер на 1159,16 лв., от които 700 лв. – заплатено адвокатско възнаграждение за исковото производство и 459,16 лв. – адвокатско възнаграждение за заповедното производство. С оглед приетото Тълкувателно решение № 4/18.06.2014 г. по тълк. дело № 4/2013 г., ОСГТК, ВКС съдът в исковото производство по чл. 422, ал. 1 ГПК дължи произнасяне и по разноските по заповедното производство, като съгласно указанията, дадени в т. 12 следва да се произнесе с осъдителен диспозитив. Ето защо ищецът следва да бъде осъден да заплати на ответника и направените разноски по заповедното производство. Във връзка с възражението за прекомерност, направено от ищеца, съдът намира, че заплатеното възнаграждение е в минимален размер съгласно Наредба № 1/ 01.07.2004г., в редакцията, действаща към датата на постановяване на настоящото решение, поради което не са налице предпоставки за намаляването му.

Воден от горното съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявеният от „ЕОС МАТРИКС“ ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. София, район ***, ж. к. ***, ул. *** – ***, представлявано от пълномощника адв. Д. К. от АК – В. Търново иск по реда на чл. 422, вр. чл. 415 ГПК за установяване съществуването на вземания на „ЕОС Матрикс“ ЕООД против М. И. Ю.,

ЕГН *****, гр. Дряново, ул. *** № ** за сумата 2 000 (две хиляди) лв. – главница и сумата 1 080,67 лв. (хиляда и осемдесет лв. и шестдесет и седем ст.) – лихва за периода от 20.07.2009 г. до 19.05.2011 г. по договор за издаване и обслужване на кредитни карти с револвиращ кредит, сключен между „Банка ДСК“ ЕАД и М. И. Ю., които били изкупени от „Еос матрикс“ ЕООД по договор за продажба и прехвърляне на вземания (цесия), за които е издадена заповед за изпълнение по реда на чл. 417 от ГПК по ч. гр. дело № 252/ 2011г. по описа на Районен съд Дряново, като НЕОСНОВАТЕЛЕН.

ОСЪЖДА „ЕОС Матрикс“ ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. София, район ***, ж. к. ***, ул. *** – ***, представлявано от пълномощника адв. Д. К. от АК – В. Търново ДА ЗАПЛАТИ на М. И. Ю., ЕГН *****, гр. Дряново, ул. *** № ** сумата 1159,16 лв. (хиляда сто петдесет и девет лв. и шестнадесет ст.) – общ размер на разноски за исковото и заповедното производство, които да му бъдат заплатени по банкова сметка IBAN BG22 UBBS 8002 5032 3311 50.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му на страните пред Окръжен съд Габрово.

Съдия при Районен съд – Дряново: _____